

Δήμητρα Ντόι

Κάτι παραπάνω από υπερδύναμη

Τι κάνουμε στα αλήθεια; Δύσκολο ε; Το περίμενες; Μπορεί να μη ζούμε πρακτικά τον πόλεμο αλλά η σκέψη ότι θα μπορούσαμε να απαντήσουμε τις ερωτήσεις αυτές μας φρικόρει. Προς το παρόν το μόνο που έχουμε τη δύναμη να κάνουμε είναι να ικετέψουμε μία ανώτερη δύναμη για ειρήνη και να πούμε την κλασική φράση «μακριά από εμάς». Αυτό είναι το σωστό όμως; Μόνο αυτή είναι η δύναμη που έχουμε; Ποιο είναι πραγματικά το σωστό;

Δεν υπάρχει λέξη που μπορεί πραγματικά να χαρακτηρίσει τον πόλεμο οποιασδήποτε μορφής, ψυχολογικό, ψυχρό, σώμα με σώμα. Σίγουρα όμως αν ήθελε κανείς να δώσει έναν ορισμό οι λέξεις θα ήταν όλες με αρνητικό πρόσημο. Γιατί αυτό είναι ο πόλεμος, δεν υπάρχουν νικητές, ΟΛΟΙ είναι χαμένοι, γιατί έστω και μία ζωή όταν χάνεται και από τις δύο μαχόμενες πλευρές τότε είναι αυτόματα χαμένοι, όταν ένα δάκρυ κυλάει, όταν ένα παιδί τραυματίζεται από μία πέτρα που έπεσε από επίθεση, τότε είναι χαμένοι. Μπορεί αυτό το παιδί να σκόνταψε και να έπεσε χωρίς να το σπρώξει κανείς αλλά γιατί μεγαλώνοντας και εξιστορώντας τις ιστορίες του να πει «το σημάδι αυτό το απέκτησα τρέχοντας με τη μαμά μου έχοντας μαύρα δάκρυα από την σκόνη σκόνταψα και έπεσα στα σπασμένα από βομβαρδισμούς

γυαλιά» αντί να πει αυτό που πραγματικά πρέπει να πει «το σημάδι αυτό το απέκτησα όταν από το πολύ παιχνίδι και το γέλιο έπεσα στα γόνατα στην αυλή του σχολείου». Άδικο δεν είναι;

Ενώ σε πολλές χώρες παλεύουν με την υπογεννητικότητα σε άλλες γεννιούνται παιδιά στα πιο άκυρα σημεία, γεννιούνται σε καταφύγια ακούγοντας όχι τη φωνή της μητέρας τους να τα νανουρίζει αλλά τις ρουκέτες να τους ξυπνάνε με τον πιο βάρβαρο τρόπο. Οι άνθρωποι έχουμε τόσες δυνάμεις που μπορούμε να αξιοποιήσουμε, έχουμε τη δύναμη του λόγου, της φωνής, προτιμούμε όμως να καταστρέφουμε και να ισοπεδώνουμε τα ΠΑΝΤΑ έχοντας μηδαμινές σκέψεις για τους συνανθρώπους μας. ΕΧΟΥΜΕ όμως και τη δύναμη της ψήφου, να που τελικά έχει τεράστια σημασία το χαρτί που ρίχνουμε στην κάλπη.

Οι άνθρωποι που δε μετέχουν στον πόλεμο το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να μπαίνουν και να φαντάζονται τον εαυτό τους στη θέση αυτών που βρίσκονται στην τραγική αυτή κατάσταση. Είναι όμως αυτό το μόνο που μπορούν να κάνουν; 'Ευτυχώς' υπάρχουν και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και μας μεταδίδουν την φρίκη αυτή, η οποία φρίκη σε δύο μήνες το πολύ θα έχει σκεπαστεί από μία άλλη φρίκη που με λίγη παραπάνω υπερβολή θα γίνει πιο εμπορική και θα επιφέρει πολλά

κέρδη. ΟΛΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ.
Συγκινητικές ιστορίες ανθρώπων,
πόνος, θλίψη, αγωνία, λέξεις που
κάποιους τους σκοτώνουν ενώ άλλους
δεν τους αγγίζουν καν. Καταστροφή
του ίδιου μας του είδους, επανάληψη
της ιστορίας ξανά και ξανά, άραγε θα
σταματήσει ποτέ;

Στο τέλος, ποιο τέλος; Μόνο ένας θα
έχει το χαμόγελο και εκατοντάδες θα
κλαίνε. Όλοι εκτός από έναν, αξίζει;
Θέλει κάνεις πόλεμο; Όχι, θα πει η
λογική με έλεος πλειοψηφία. Τότε
γιατί όμως τα όπλα, τανκς, και
άνθρωποι που ξεστομίζουν τη φράση
«πάμε σε πόλεμο» συνεχίζουν να
εμφανίζονται; Ο πόλεμος είναι
πόλεμος, βαρβαρότητα και
καταστροφή, δεν υπάρχουν αιτίες, δεν
υπάρχουν δικαιολογίες να φύγουν οι
άμαχοι πολίτες. Είναι εύκολο όμως
κανείς να εγκαταλείψει το σπίτι που
έχτισε με κόπο και ιδρώτα μπροστά
στην ανθρώπινη ζωή, όμως
αναγκάζεσαι να το κάνεις και αυτό.
Φεύγουν οι άμαχοι πολίτες, μένουν οι
στρατιώτες, αυτοί όμως δεν είναι
άμαχοι; Δεν θα τους κλάψει και αυτούς
κάποιος; Αν μπορούσαμε να έχουμε
λίγο σεβασμό σε αυτά που χτίσαμε,
λίγο, όχι πολύ και να προσπαθήσουμε
να βάλουμε τη λογική πάνω από ΚΑΘΕ
απόφαση. Γιατί να μην μπορέσουμε
ποτέ να κάνουμε τα λόγια του
τραγουδιού «Imagine» πραγματικά;